

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobců: **a) R. H.**, nar., st. příslušnost, **b) S. M.**, nar., st. příslušnost, **c) nezl. J. H.**, nar., st. příslušnost, zast. zákonnými zástupci a) a b), t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6.10.2014, č. j. KRPB-243278-13/ČJ-2014-060027-50A a ze dne 6.10.2014, č. j. KRPB-243284-16/ČJ-2014-060027-50A,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci, nezl. c) zastoupená zákonnými zástupci a) – otcem, b) – matkou se žalobou domáhají zrušení shora uvedených rozhodnutí, která napadli v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila § 2 odst. 2,3,4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 správního řádu, § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 28 Dublinského nařízení. Pokud jde o skutkový stav, žalobci uvedli, že jsou uprchlíci z Egypta, resp. Eritrey (žalobkyně b), přecházející do Řecka, kde se poznali a uzavřeli manželství, z něhož se narodila žalobkyně c). Pro zlé životní podmínky pro uprchlíky v Řecku se rozhodli Řecko opustit a zkusit požádat o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, v Maďarsku byli zadrženi, kde požádali o mezinárodní ochranu a byli ubytováni v pobytovém středisku pro uprchlíky, kde byly podmínky na nízké úrovni, a proto se rozhodli vycestovat z území Maďarska do Německa, kde měli v úmyslu

podat žádost o mezinárodní ochranu, ale 6.10.2014 byli zadrženi českou policií ve vlaku, zajištění a v poutech převezeni do ZZC Bělá – Jezová, kde se nacházejí doposud.

Žalobci namítají, že je zajištění v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, neboť to se nachází v uzavřeném polovězeňském prostředí a tudíž nemůže být v jejím nejlepším zájmu. Považují za zcestné, že rodiče při pobytu na svobodě nejsou schopni jí zajistit srovnatelné podmínky poskytnutím přístřeší, stravy a základní hygienické potřeby. Pokud by byli žalobci v situaci, kdy není jiné alternativy než zajištění v ZZC, musí správní orgán zvážit, jestli není pro dítě lepší alternativa jeho rodiče nezajistit. V ČR jsou schopni si zajistit ubytování v hotelu, stravu zakoupit v obchodě apod. Rozhodnutí je v rozporu s čl. 3 Úmluvy OSN o právech dítěte, ČR je dlouhodobě kritizována za umísťování dětí do detenčních center pro cizince, nikoliv v krajních případech, a proto je vyzývána k nápravě výborem OSN pro lidská práva. ČR má přijmout opatření zaručující zajištění pouze, pokud byly řádně posouzeny všechny alternativy a v daném případě shledány nevhodnými. Výbor OSN pro práva dítěte doporučil ČR, aby osoby mladší 18-ti let nebyly do detenčních zařízení umísťovány vůbec, bez ohledu na to, že jde o zařízení, které má vytvořené podmínky pro pobyt dětí. Výbor doporučuje ČR mimo možné alternativy včetně bezpodmínečného propuštění v případech týkajících se dětí. Z příslušných materiálů žalobci dále citují a zjištění rodiny s nezletilým dítětem považují za hrubé pochybení.

Žalobci namítají, že je správní orgán zajistil v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení, protože byli zajištěni podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právní předpisu Evropských společenství, kterým je Dublinské nařízení (č. 604/2013), jímž se určuje příslušnost členského státu odpovědného za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Toto nařízení lze aplikovat přímo a má přednost před zákony ČR. Namítají, že byli zajištěni automaticky na základě toho, že se na ně vztahuje řízení podle Dublinského nařízení. Každý cizinec, který podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, jehož území opustí a vstoupí na území ČR, se v ČR nachází neoprávněně a lze ho zajistit podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení nedává možnost správnímu orgánu takového cizince nezajistit, a proto je toto ustanovení v rozporu s čl. 28 Dublinského nařízení. Za tohoto stavu měl správní orgán aplikovat čl. 28 Dublinského nařízení a posoudit případ žalobců individuálně a pak by nemohl rozhodnout o zbavení osobní svobody na dobu 60-ti dnů. Další námitku žalobci spatřují v tom, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útoku, což je další podmínkou podle čl. 28 Dublinského nařízení. Samotná skutečnost, že opustili území Maďarska za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ještě neznamená, že v jejich případě existuje vážné nebezpečí útoku, tj. že by se nepodrobili rozhodnutí o předání do členského státu příslušného k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Taková interpretace vede k plošnému zajišťování všech žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech EU, kteří vstoupí na území ČR. Správní orgán neprovedl individuální posouzení vážného nebezpečí útoku u žalobců, argumentuje důvodem opuštění území Maďarska s úmyslem požádat o azyl v Německu. Nepřihlédl k rodinným vazbám, věku, způsobu, závažnosti a důvodům neoprávněného jednání, k přechozímu porušení právních předpisů, humanitární situaci, jazykovým a kulturním odlišnostem. Souhrn takových informací a skutečností je důležité pro individuální posouzení každého jednotlivého případu. Vážné nebezpečí útoku by mohlo být v případě cizince, který již v minulosti nerespektoval rozhodnutí o předání podle Dublinského nařízení nebo který účelově podává žádosti o mezinárodní ochranu v různých členských státech EU atd. Podání žádosti v jiném členském státě a následné opuštění území tohoto státu nemůže být jednáním, které by odůvodňovalo existenci vážného nebezpečí útoku, neboť se musí jednat o jednání natolik závažné, které by odůvodňovalo zbavení osobní svobody za účelem realizace předání.

Žalobci dále namítají, že jejich zajištění v ZZC Bělá – Jezová na 60 dnů je nepřiměřené podle Dublinského nařízení ani k závažnosti jednání, neboť není přizpůsobené pro žadatele o mezinárodní ochranu, slouží k realizaci vyhoštění zajištěných cizinců, nejsou zde podmínky vyhovující osobám prchajícím před pronásledováním nebo válkou, rodiny nemají potřebné soukromí, prožívání rodinného a soukromého života, zajištění má nepříznivý dopad na psychický a fyzický vývoj nezletilé žalobkyně, rodina nemá možnost si připravovat vlastní stravu, což je pro žalobce z jiné části světa omezující, prostředí jim připomíná vězení, jsou střeženi a eskortováni bezpečnostní službou v prostorách s ostnatým drátem. Zajišťování rodin s dětmi v imigrační detenci ve své judikatuře odsoudil Evropský soud pro lidská práva ve svých rozsudcích. Principy z nich vyplývající správní orgán neaplikoval a žalobci mají za to, že zajištění nemůže být jediným dostupným opatřením pro cizince v jejich situaci.

Žalobci dále namítají, že zajištění nemůže obstát, protože lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalovaná zkoumala jejich využití v rozsahu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a konstatovala, že pokud nemají na území ČR adresu a nedisponují dostatečnými finančními prostředky, mírnějších opatření využít nelze. Žalovaná však měla zvážit využití jiných opatření, která by dostala účelu zajištění a méně zasáhla do práv žalobců na osobní svobodu. Jiná mírnější donucovací opatření spatřují v možnosti umístění do Příjímacího střediska Zastávka u Brna nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu. Příjímací středisko plní stejný účel jako zajištění v zařízení pro zajištění. U žalobců nebylo prokázáno vážné nebezpečí útěku potřebné k zajištění, a proto umístění do pobytového střediska z hlediska účelu zajištění bylo postačující. Nemožnost umístit žalobce do těchto zařízení, protože nejsou na území ČR žadatelé o mezinárodní ochranu je formalistickým přístupem, který by před Evropským soudem pro lidská práva určitě neobstál. Dále by mohli pobývat v soukromém ubytování, kde by na vlastní náklady vyčkali rozhodnutí o předání podle Dublinského nařízení. Žalobci navrhli, aby soud napadená rozhodnutí jich se týkající zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaná napadenými rozhodnutími podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistila žalobce a), b) za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a dobu zajištění podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovila na 60 dnů. V odůvodnění uvedla, že oznámení o zahájení správního řízení o povinnosti opustit území ČR bylo účastníkům řízení doručeno dne 6.10.2014. Při rozhodování o zajištění za účelem předání policie vycházela z toho, že dne 6.10.2014 byli uvedeni cizinci s nezletilým dítětem kontrolováni jako cestující v mezinárodním vlaku Metropol jedoucího na trase Budapešť – Berlín hlídkou OPA Břeclav, v železniční stanici Břeclav, šlo o skupinu sedmi cizích státních příslušníků, mezi kontrolovanými osobami byli cizinci uvedeni v rozhodnutích s nezl. osobou, kteří na výzvu k předložení dokladů totožnosti předložili pouze průkaz žadatele o azyl v Maďarsku a vlakovou jízdenku Maďarských drah platnou na trasu Budapešť – Berlín vydanou 5.10.2014 v Budapešti. Protože neměli žádný cestovní doklad, ani platné vízum či jiné povolení opravňující je k pobytu na území ČR, byli téhož dne zajištěni podle zákona o policii ČR. Bylo provedeno daktyloskopování s pozitivním záznamem v systému EURODAC. Cizinec v protokolu o vyjádření účastníka řízení o povinnosti opustit území uvedl své nacionále a dále, že d roku 2008 bydlel v Egyptě, pak se plavil do Řecka za pomoci převaděčů, požádal tam o azyl, koncem roku 2010 se seznámil s účastnicí řízení, která byla rovněž žadatelkou o azyl, v dubnu 2011 uzavřeli manželství, v roce 2012 se narodila nezl. žalobkyně a v Řecku pak pobývali do srpna 2014, a protože se jim tam nedařilo rozhodli se z Řecka odcestovat s cílem dostat se do Německa z důvodu lépe placené práce a lepšího uplatnění pro dítě. Z Řecka cestovali nelegálně do Albánie, Černé Hory, Srbska, kde byli zadrženi policií, která je však propustila a pokračovali dále nelegálně

do Maďarska. Kvůli nemocnému dítěti dobrovolně navštívili policii, kde dostali formulář s odesláním do cizineckého tábora. Zde jim byly vydány Maďarské doklady, na něž údajně mohly být tři měsíce v Maďarsku. Tábor opustili dne 4.10.2014, před uplynutím jednoho měsíce pobytu v Maďarsku. V Maďarsku být nechtěli, cílem cesty bylo Německo. V době kontroly nepředložili platné cestovní doklady opatřené vízem, a tudíž na území ČR vstoupili neoprávněně bez jakéhokoliv povolení opravňujícího k pobytu v ČR. Překážky předání cizinců do Maďarska nebyly zjištěny, neboť na území ČR nemají žádné příbuzné a nemají ani v úmyslu v ČR pobývat, považovali ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Budou předáni do Maďarska, které sdílí hodnoty uznávané EU, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko- právní úmluvy celosvětové i evropské. Zajištění je mimořádný institut, který umožňuje zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které nesmí být zbaven nikdo jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon v ČR, zákon o pobytu cizinců. Cizinci nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, mají být předáni na území Maďarska, je tedy důvod pro jejich zajištění. Podle čl. 28 Nařízení lze zajistit osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě jednání cizinců shora uvedeného vážné nebezpečí útěku v tomto případě hrozilo, neboť cizinci v době, kdy opouštěli Maďarsko, měli cíl cesty v Německu. Za jeho dosažení nelegálně překročili vnější hranice EU, v Maďarsku, kde byli zadrženi a požádali o mezinárodní ochranu, nesetrvávali a pokračovali v cestě do Berlína mezinárodním rychlíkem. Ve snaze o dosažení svého cíle porušovali právní předpisy nejen evropské, ale i států, kterými projížděli. Není zde záruka, že budou skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR předání do země příslušné k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán je povinen zvážit využití mírnějšího opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a přitom zjistil, že účastníci nemají na území ČR hlášen pobyt, nemají dostatek finančních prostředků na náklady spojené s případnou realizací přemístění, v ČR nemají příbuzného a známého pro ubytování či složení finanční záruky a jeví se užití zvláštního opatření neúčelným, neboť cizinci měli od počátku cesty zřejmý cíl a úmysl dostat se do Německa. Názor správního orgánu, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců je v souladu s judikaturou. Pokud se týká nezletilé cizinky, tu označil správní orgán za účastníka řízení o zajištění jejího otce, čímž může být dotčena na svých právech a povinnostech, není však zbavena osobní svobody, protože na nezl. cizinku se v důsledku zajištění jejího otce vztahuje ust. § 140 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán shledal, že ubytování nezletilé v zařízení pro zajištění cizinců je v souladu s nejlepším zájmem dítěte, neboť bude ubytována společně s otcem a matkou v části zařízení určeného pouze pro pobyt rodin s veškerou možnou péčí po dobu jejího pobytu v zařízení. Při jejím pobytu na svobodě by jí rodiče nebyli schopni zajistit srovnatelné podmínky z hlediska ubytování, stravování a hygienických potřeb. Společným ubytováním nezl. s rodiči nedochází k porušení práv na rodinný život žádného z těchto cizinců. S ohledem na uvedené a zjištěné skutečnosti v rozhodnutích je dostatečně odůvodněno zajištění cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu. Účastníci řízení nemohou opustit území ČR žádným směrem, protože by se dopustili porušení vnitrostátních i evropských předpisů. Nelze očekávat, že budou dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby jejich předání. Doba zajištění stanovená na 60 dnů odpovídá zkušenostem z předchozích řízení a lhůtám nutným k úkonům podle Dublinského nařízení.

Skutečnosti uvedené v žalobě ve „shrnutí skutkového stavu“ neodpovídají tomu, co žalobci uvedli správnímu orgánu do protokolu o výsledku účastníka řízení. Seznámili se v Řecku, v dubnu 2011 uzavřeli manželství, v lednu 2012 se jim narodila dcera, žalobce pracoval, ale nedařilo se jim, proto se rozhodli pro cestu do Německa v srpnu 2014 za lépe

placenou práci a lepším uplatnění. Takže důvodem opuštění Řecka byla snaha najít si lépe placenou práci a lepší uplatnění. V Řecku žili od roku 2009 svobodně, žalobce měl práci, nebyli zadržováni v zařízení pro uprchlíky, proto jsou odkazy na rozsudku v žalobě uvedené nepřipadné. V Maďarsku být nechtěli, chtěli do Německa, dobrovolně se přihlásili z důvodu onemocnění dcery, takže pro cestu z Maďarska byli rozhodnuti dříve, než odcestovali z Řecka. Pokud se týká otázky zajištění ve vztahu k nezl. dítěti, správní orgán považuje tvrzení žalobců v žalobě za zcestné a uvádění nepravdivých skutečností. Správní orgán v celém rozhodnutí ani jednou neuvedl, že byl nezl. žalobkyni zajistil a zbavil osobní svobody, ale v souladu s ust. § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla jako nezl. osoba v zařízení pro zajištění pouze ubytována společně se svými rodiči. Nezl. žalobkyně je však oprávněna se souhlasem zákonných zástupců v případě zajištění její péče jiným způsobem zařízení opustit. Obdobně judikoval NSS v rozsudku č.j. 7 As 103/2011 ze dne 30.9.2011. Žalobci, zákonní zástupci jsou oprávněni se rozhodnout za nezl. dítě, zda bude s nimi ubytováno, či zvolí pro dítě jinou alternativu. Správní orgán rozhodl v mezích zákona a v souladu s nejlepším zájmem dítěte. Cizinci cestovali do ČR nelegálně a bez dostatečných finančních prostředků, s cílem do Německa a je zřejmé, že neměli dostatečné finanční prostředky k pobytu mimo zařízení na dobu, po kterou je vedeno Dublinské řízení. 60-ti denní lhůta vychází ze zkrácených lhůt stanovených v Nařízení č. 604/2013. Jinak řízení trvá i 6 měsíců. Není pravdou, že by byli schopni se na území ČR sami o sebe postarat. Správní orgán posuzoval všechny známé okolnosti existující doby rozhodování o zajištění a dospěl k závěru, že zajištění cizinců je důvodné, nezbytné a přiměřené, což řádně odůvodnil. Rozhodnutí není v rozporu s doporučením Výrobu OSN pro lidská práva, ze „Závěrečných doporučení Výrobu OSN pro práva dítěte“ o plnění závazků vyplývajících z úmluvy o právech dítěte došlo k účelovému vytržení pasáží těchto doporučení a jejich doplnění smyšlenými slovy v textu se nenacházejícími. Příklady takových textů dále uvádí. V posuzovaném případě nejde o žádnou formu detence nezletilé žadatelky o azyl, neboť není podle zákonů ČR žadatelkou o azyl a nebyla správním orgánem zajištěna ani zbavena osobní svobody.

Žalovaná odmítá tvrzení, že žalobci byli zajištěni automaticky pouze z důvodu předání podle Nařízení č. 604/2013 a odkázala na ust. § 129 zákona o pobytu cizinců obsahující dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně. V čl. 28 Nařízení jsou uvedeny podmínky omezení, kterými se musí správní orgán řídit a teprve v případě, pokud je norma vnitrostátní a komunitární na tentýž stav různá, pak se aplikuje norma komunitární. K zajištění cizinců podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců může dojít až za současného splnění všech podmínek, tj. neoprávněný vstup a pobyt na území ČR, možnost cizince předat podle Nařízení do státu, který je příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, existence vážného nebezpečí útěku, neúčinné a neuplatnitelné zvláštní opatření za účelem vycestování, přiměřenost zajištění vzhledem k okolnostem případu a důvodná délka zajištění stanovená výrokem rozhodnutí. Pokud jsou naplněny všechny uvedené podmínky, není jiná možnost než cizince zajistit a umístit do zařízení. Náš právní řád nedovoluje automaticky zajistit cizince pouze proto, že se na něj vztahuje Dublinské nařízení. Pokud se týká prokázání existence vážného nebezpečí útěku, správní orgán vycházel ze sdělení žalobců, že při svém odjezdu z Řecka mířili do Německa a cílem nebylo ani Maďarsko, ani ČR, ani jiná země, kterými projížděli a které by jim umožnili požádat o azyl. Důvod cesty do Německa viděli v lépe placené práci a lepším uplatnění. V Maďarsku nechtěli být, nechtěli žádat o azyl, chtěli dále pokračovat do Německa. Cíl své cesty do Německa si stanovili již v Řecku. Primárním důvodem překročení hranice EU nebylo hledání ochrany před pronásledováním. Žalobci se však chtěli dostat do jediné konkrétní země bez ohledu na to, že opakovaně a systematicky budou porušovat právní předpisy těchto zemí i evropské, kterými budou projíždět. Při posuzování existence vážného nebezpečí útěku správní orgán zejména přihlédl k úmyslu s jakým opouštěli cizinci Řecko, kde měli oprávnění k pobytu, tj. lepší budoucnost

v Německu, z Řecka jasně směřovali do Německa, využívali převaděčů, kteří bez cestovních dokladů a víz je dostali přes jednotlivé balkánské země, až do Maďarska, odkud se vlakem vydali přes Slovensko a Českou republiku do Německa. Netajili se tím, že neměli v úmyslu požádat o azyl v Maďarsku, protože tam nechtěli být a lze stěží očekávat, že když z Řecka cestovali s jasným úmyslem dostat se do Německa a za cestu zaplatili převaděčům tisíce Eur, budou se nyní dobrovolně zdržovat na území ČR a očekávat své vrácení do Maďarska, které úmyslně po podání žádosti o azyl opustili. Tímto je zdůvodněna hrozba vážného nebezpečí útěku, která zde byla a stále je.

K nepřiměřenosti zajištění žalovaná uvedla, že délka pobytu je vymezena lhůtami uvedenými v čl. 28 Nařízení, není tedy závislá na závažnosti jednání, kterého se cizinci dopustili. Pokud je osoba zajištěna podle čl. 28 Nařízení, její přemístění se uskuteční, jakmile je to z praktického hlediska možné, do 6 týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí této osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum. Lhůta pro zajištění může být dosažena součtem lhůt uvedených v čl. 28 v trvání 86 dnů, nedojde-li k odkladnému účinku odvolání. Správní orgán na základě zkušeností z předchozích případů odhaduje, jak dlouho může doba zajištění trvat, přičemž vychází také ze zkušeností s orgány Maďarské republiky, které v minulosti akceptovali nabídku k převzetí cizinci v rozmezí od 5 do 14 dnů. Na lhůtu zajištění má zajišťující útvar malý vliv, je individuální, závislá od rychlosti komunikace mezi orgány členských států EU. Přiměřenosti zajištění se správní orgán v odůvodnění dostatečně vypořádal. K námitce týkající se charakteru zařízení pro zajištění cizinců, které podle žalobců není určená ani přizpůsobená pro žadatele o mezinárodní ochranu, žalovaná uvádí, že v případě žalobců nejde o žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR, neboť o ni nepožádali a ČR nebyla a není ani zemí příslušnou k posouzení jejich žádostí. V době zajištění měli pouze status cizinců, na které se vztahuje zákon o pobytu cizinců a správní orgán není oprávněn podle tohoto zákona rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni. Od okamžiku, kdy překročili hranice z Maďarska na Slovensko při cestě vlakem do Německa, nelze na ně pohlížet jako na uprchlíky, neboť z Maďarska neutíkali před pronásledováním či válkou, ale Maďarsko projevilo ochotu poskytnout jim ochranu. Cizinci žádající o mezinárodní ochranu v příslušné členské zemi jsou poučeni o oprávněnosti pobývat pouze na území dané země, kterou však žalobci v tomto případě bez vědomí úřadů opustili. Museli si být tedy vědomi užití příslušných zákonných omezení v další zemi, kde budou zadrženi. Hrozba vážné nebezpečí útěku zde byla a je, proto není možno využít alternativ k zajištění. Pokud se týká nepříznivého dopadu na psychický a fyzický vývoj nezletilé žalobkyně, správní orgán se v minulosti opakovaně zabýval obdobnými tvrzeními žalobců a i v této věci si vyžádal po správně uprchlického zařízení informaci, v jakých podmínkách žalobci s dítětem žijí. Informace tohoto správního orgánu zcela vyvrací tvrzení žalobce. Cizinci jsou umístěni v části s mírným režimem, v ubytovací buňce se samostatným sociálním zařízením a jídelním koutem a dvěma samostatnými pokoji oddělitelné dveřmi. Dítě má možnost navštěvovat volnočasové aktivity, byly mu zapůjčeny různé hračky a hry na celou dobu pobytu, nezletilá má přídavek ve formě mléčných výrobků. Žalobci si neztěžovali na žádné závažné potíže ve stravování. Se stravou rodina nemá problém. Nebyly zaznamenány stresy či pláč nezletilé dítěte. Ubytovaní nezletilé žalobkyně se neliší od těch, kterými se zabýval NSS v rozsudku sp. zn. 4 Azs 115/2014 Sb. Pokud se týká odkazů žalobců na rozsudky ESLP, k nim se vyjadřoval ve svém rozsudku shora NSS a dospěl k závěru, že skutkové okolnosti uvedené v těchto rozsudcích jsou výrazně odlišné od situace v projednávané věci. Text z doporučení UNHCR k zajištění cizinců uvedený žalobcem je odlišný od skutečného textu v uvedeném doporučení. Nutno zdůraznit, že nezletilá žalobkyně není žadatelkou o mezinárodní ochranu a v žádném případě nebyla zajištěna.

Pokud jde o účinné použití jiných mírnějších donucovacích opatření, je při rozhodování policie povinna posoudit to, zda cizinec je schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince, což vyplývá z konstantní judikatury soudů ve správním soudnictví. V projednávané věci však cizinci nejsou schopni splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje důvodná obava, že by jeho uložením byl ohrožen výkon předání cizinců, neboť se opakovaně výslovně vyjádřili, že chtějí vycestovat do Německa. Uložení zvláštního opatření by bylo proto neúčinné. Pokud se týká případného umístění cizinců do Přijímacího nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, příslušný zákon vyjmenovává osoby a okolnosti, které svědčí pro umístění osob do těchto zařízení, ale žalobci do okruhu těchto osob nespádají. Správní orgán nerozhodl formalisticky, nýbrž dodržel zákon a není oprávněn v řízení podle zákona o pobytu cizinců rozhodovat, v jakém zařízení budou cizinci umístěni, ani aplikovat jiná mírnější opatření za účelem vycestování než ta, která upravuje zákon. Uvedenému problému se věnoval NSS ve svém rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37. Žalovaná se domnívá, že zajištění žalobců bylo důvodné a zákonné a navrhuje proto, aby byla žaloba zamítnuta. Vyslovila souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci žalovaným, ty nebyly žalobci rozporovány, ale žalobci ve svých výpovědích uvedli, že vycestování z Řecka bylo motivováno cestou do Německa za lepšími podmínkami, nešlo tedy o zlé životní podmínky pro uprchlíky, jak tvrdili v žalobě. Dále vypověděli, že v Maďarsku byli donuceni požádat o mezinárodní ochranu z důvodu onemocnění dítěte, ovšem motivováni pokračováním své cesty do Německa, takže neměli ani v úmyslu se v Maďarsku zdržovat a vyčkávat rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Pro posouzení věci je i zásadní jimi tvrzení, že z Řecka cestovali za pomoci převaděčů nelegálně přes balkánské země, porušovali tedy právní předpisy i těchto zemí, motivováni snahou dostat se do Německa.

Pokud se týká námitky, že byli žalobci zajištěni jen na základě toho, že se na ně aplikuje Dublinské nařízení, soud neshledává tuto námitku důvodnou a souhlasí se stanoviskem žalované v jejím vyjádření, že k zajištění cizince podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je možno přistoupit za současného splnění podmínek nejen ve vnitrostátním právním předpisu, ale i komunitárním – Nařízení č. 604/2013. K zajištění pak může dojít pouze v případě naplnění všech podmínek uvedených v těchto předpisech.

Pokud se týká námitky, že správní orgán neprokázal existenci vážného nebezpečí útěku a v souvislosti s tím neprovedl individuální posouzení, jde rovněž o námitku nedůvodnou. Existence vážného nebezpečí útěku sama o sobě již vyplývá ze skutečností uvedených samotnými žalobci a to, že již při odchodu z Řecka měli jediný cíl cesty Německo a během této cesty cestovali přes území několika států, čímž porušovali právní předpisy nejen těchto států, ale i právní předpisy Evropské unie v době, kdy se pohybovali za její vnější hranicí. I přesto, že požádali o azyl v Maďarsku, kde měli právo volného pohybu a legálního pobytu, pokračovali záhy ve své cestě do Německa přes území Slovenska do ČR, kde byli kontrolováni a po příslušných úkonech byli zajištěni. Žalobci namítané chybějící individuální posouzení, které spatřují v tom, že se měl správní orgán zabývat jejich rodinnými vazbami, věkem, závažností a důvody neoprávněného jednání, případného předchozího porušování právních předpisů, délkou pobytu na území EU, celkovou humanitární situací, jazykovými a kulturními odlišnostmi a schopnostmi porozumět zákonům, není soudu známo, co by případná zjištění přinesla nového při zkoumání existence vážného nebezpečí útěku na území ČR. Tyto další skutečnosti by mohly být event. zjišťovány a hodnoceny v azylovém řízení

v té či oné zemi EU. Správní orgán ze skutečností uvedených samotnými žalobci správně dovodil, že vzhledem k finančně nákladné cestě, kterou absolvovali z Řecka až do Maďarska, resp. ČR nelze očekávat, že na území ČR budou dobrovolně vyčkávat ukončení řízení o jejich předání do státu oprávněného k řízení o mezinárodní ochraně.

Námitka, že zajištění žalobců v zařízení pro zajištění cizinců je nepřiměřené není důvodná. Z hlediska délky doby zajištění tato odpovídá zkušenostem žalované z předchozích řízení ve vztahu k Maďarsku a ze lhůt uvedených v čl. 28 Nařízení. Rovněž umístění žalobců v ZZC Bělá – Jezová je v souladu se zákonem. Návrhy na umístění žalobců v zařízeních pro žadatele o mezinárodní ochranu nelze akceptovat, neboť žalobci nejsou žadatelé o mezinárodní ochranu podle zák. č. 325/1999 Sb. Konečně i o této otázce rozhodoval NSS ve svém rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37. Na území ČR žalobci nejsou prchajícími před pronásledováním nebo válkou, tohoto statusu pozbyli překročením hranice z Maďarska na Slovensko. Pokud v rámci této námítky žalobci namítali nepřiměřenost zařízení ve vztahu k pobytu v tomto zařízení nezl. žalobkyně, soud v této věci opětovně zdůrazňuje dvě základní skutečnosti a to, že nezl. žalobkyně nebyla žádným rozhodnutím žalovaného zajištěna, její pobyt v zařízení pro zajištění cizinců je odvozen od ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a nejsou ani případné uváděné rozsudky OSLP, neboť nezl. žalobkyně pobývá v zařízení, v němž jsou vytvořeny podmínky pro pobyt dětí. K aplikaci rozsudků ESLP se v souvislosti s umístěním nezl. dítěte v tomto zařízení v jiné věci vyjádřil i NSS v rozsudku č.j. 4 Azs 115/2014-37.

Námitka žalobců, že namísto zajištění lze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření není rovněž důvodná. K otázce uložení zvláštního opatření jako upřednostnění před zajištěním cizince se vyjádřil NSS v rozsudku sp. zn. 7 Azs 8/2014 ze dne 20.3.2014 tak, že uložení zvláštního opatření je podmíněno dvěma skutečnostmi a to předpokladem, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a neexistuje důvodná obava, že by jeho uložení bylo ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jedné z těchto podmínek znemožňuje uložení zvláštního opatření. Již shora soud konstatoval, že v případě žalobců, vzhledem k jejich úmyslu od počátku cestovat do Německa, je dána důvodná obava, že v případě uložení zvláštního opatření by v cestě do Německa z ČR pokračovali a uložení zvláštního opatření by nebylo proto účinné.

Pokud se týká námítky, že zajištění je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte, není tato důvodná a soud se znovu vrací k tomu, že nezl. žalobkyně nebyla v této věci zajištěna, v zařízení pro zajištění cizinců pobývá na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců a je na zvážení zákonných zástupců, zajištěných rodičů, zda jsou schopni zajistit nezl. žalobkyni srovnatelné podmínky pro její pobyt mimo zařízení, tj. poskytnout ubytování, stravu, základní hygienické potřeby a péči jiným způsobem, než při společném pobytu s nimi.

Soud tedy shrnuje, že zajištění žalobců podle ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 je v souladu se zákonem.

Po posouzení všech žalobních námitek žalobců jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2014

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová